

บทโครงร่าง (Story Outline)

ภาพยนตร์ เรื่อง “อนุสรณ์ก่อนตะวันลับฟ้า” (A Memorial Bridge)

ผู้เขียน: สูดิน ขาวหินฟ้า, igoodmedia.net โทร. 08 8291 9232 tel. & id.Line 0882919232
sudin.expert@yahoo.com
ความยาวเรื่อง: 150 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme) : อุทกกรรม คือความสวยงาม ความมั่นคง จะมีความสมบูรณ์พร้อมต้องประกอบด้วยความเสียสละ ความสามัคคี ความกล้าหาญ ของบุคคลที่ต้องการมัน แม้จะแลกมันมาด้วยเวลา และความสูญเสียอย่างอื่นก็ตาม แต่อุทกกรรมนั้นก็ยังต้องมีการเรียนรู้ว่ามันสวยงามอย่างไร และจะเก็บรักษามันไว้ได้อย่างไรและตลอดไป

แนวภาพยนตร์ (genre) : แฟนตาซี-แอคชั่น (fantasy-action)

ประโยคหลัก (premise): ชาวบ้านหมู่บ้านหินฟ้า จะทำอย่างไร เมื่อพวกของโตรโก จับเด็กๆ ซึ่งเป็นลูกหลานของพวกเขาไปเป็นตัวประกัน เพื่อบีบบังคับให้พวกเขายอมเป็นทาสแรงงาน

เรื่องย่อ (synopsis):

หมู่บ้านหินฟ้า เป็นชุมชนหนึ่งในหุบเขา ที่มีความสวยงามทางธรรมชาติ จนนักธุรกิจผู้หนึ่งหลงใหลและอดใจไม่ได้ที่จะได้ครอบครองสถานที่แห่งนี้ แรงผลักดันที่ทำให้เขาจำเป็นต้องใช้อำนาจเถื่อนเข้าไปครอบครองหมู่บ้าน ก็คือภายใต้ภูผาของฝั่งแม่น้ำซึ่งเป็นที่ตั้งของหมู่บ้าน คือเหมืองทองคำ เขาต้องการสร้างสะพานเชื่อมสองฝั่งแม่น้ำ แทนสะพานหินของพวกชาวบ้านที่สร้างยังไม่เสร็จ โดยอาศัยแรงงานทาสของพวกชาวบ้านแถบนั้นในการสร้างสะพานใหม่ที่ทันสมัย เพื่อเปิดเส้นทางทำเหมืองและการท่องเที่ยว ในขณะที่พวกชาวบ้านต้องการมีชีวิตที่สุขสงบ ไร้คำ ผู้นำหมู่บ้านพร้อมลูกสาว และ ไอเชิล หนุ่มใหญ่ผู้มากอุทกกรรม ต้องต่อสู้กับอำนาจเถื่อนของ เทอรอน นักธุรกิจใหญ่ ซึ่งมี โตรโก เป็นผู้กุมอำนาจทั้งหมดในหมู่บ้านนี้

โตรโก เปิดศึกบีบบังคับแรงงานจากชาวบ้าน ด้วยการลักพาตัวและพวกเด็กๆ ไปเป็นตัวประกัน และบังคับให้สร้างสะพานคอนกรีตให้เสร็จตามกำหนด แต่พวกชาวบ้านก็ตอบโต้ ด้วยวิธีการที่โตรโกนึกไม่ถึง ในที่สุด พวกชาวบ้านก็ได้รับชัยชนะฆ่าโตรโกตาย และจับพวกของเขาเป็นเชลย แต่ก็แลกด้วยชีวิตของหน่วยกล้าตาย และการถูกทำลายบ้านเรือน ในที่สุดความหวังของบรรพชนก็มาถึง เมื่ออีกสิบปีต่อมา สะพานหินข้ามแม่น้ำ ได้รับการก่อสร้างจนสำเร็จ.

โครงสร้างเรื่อง (Plot Structure)

องค์ 1 เริ่มเรื่อง (เวลา ... นาที)

เช้าวันนี้ ไอเชิด ตกใจตื่น มองไปที่ริมฝั่งน้ำ และได้ยินเสียง ไคต้า เล่นกีฬาน้ำเกี่ยวกับแคนสนชยาให้ มีน้ำ ลูกสาวฟัง และ มองเห็น นุรชาน กับ ชียา โผล่จากผิวน้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำกลางหมู่บ้าน หัวเราะดีใจ แล้ว มองขึ้นไปบนฝั่งสบตากับ ไอเชิด[...] ไอเชิด เดินออกจากห้องพักโทรมๆ เห็นชาวบ้าน ถูกใช้เป็นแรงงานทาส ในการสร้างสะพานใหม่ให้นายทุนผู้บุกรุก ก็รู้สึกหดหู่ใจมาก ขณะที่สะพานเก่าของพวกเขาถูกปล่อยร้าง เทอรอน มีทั้งอำนาจ เงิน เรือ อาวุธ และเครื่องจักร โดยให้ โตรโก เป็นหัวหน้าคุมทุกอย่างที่นี่ เพื่อสร้าง สะพานใหม่ให้เสร็จ

ไอเชิด เคยพูดโน้มน้าวกลุ่มคนให้พวกเขาร่วมกันเลิกเป็นทาสของเทอรอน ซึ่งไม่คุ้มกับค่าแรง ต่ำๆ และความเป็นอยู่ที่แร้นแค้น เพราะถูกเอาเปรียบอย่างไร้ความยุติธรรม สะพานของพวกเขาที่ยังสร้างไม่ เสร็จ ซึ่งมันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของพวกเขา ที่ต้องการเห็นสะพานหินถูกสร้างจนสำเร็จมากกว่า สะพานใหม่ของพวกเขาพอค้าหน้าเลือด

ในอดีตชาวหมู่บ้านหินฟ้า เคยผ่านศึกสงครามมาหลายครั้ง เพราะที่ตั้งของหมู่บ้านอีกฝั่งหนึ่งของ แม่น้ำ เป็นที่โล่งถูกโจมตีได้ง่าย จนผู้นำต้องย้ายถิ่นฐานบ้านเรือนมาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ซึ่งด้านหลังติด กับภูเขาสอง ทำให้ศัตรูเข้าถึงได้ยาก แต่อุปสรรคสำคัญคือ พวกเขาจะต้องข้ามแม่น้ำโดยสะพานเชือก เพื่อไปทำกิน ปลูกพืช และเลี้ยงสัตว์ ในพื้นที่ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่ง นั่นคือ ที่มาของการดำริสร้างสะพานหิน

ในหมู่บ้านมีผู้หยิ่งรู้สองพี่น้อง คือ นุรชาน ชายหนุ่มอายุราว 17 ปี กับน้องสาววัยแค่ 8 ขวบชื่อ ชียา บุตรชายหญิงของพ่อเผ่าคามู นุรชาน กับ ชียา จะคอยเป็นที่พึ่งให้แก่ชาวบ้าน หากมีปรีศนาเกิดขึ้นใน หมู่บ้านและหาคำตอบไม่ได้ สองพี่น้องจะเป็นผู้ให้คำชี้แนะ ซึ่งมีอยู่เรื่องหนึ่งที่สองพี่น้องมักกล่าวอยู่เสมอ คือ หมู่บ้านหินฟ้าเป็นดินแดนของสวรรค์ ที่มักถูกพวกคนไม่ดีมารุกราน พวกเขาจะต้องช่วยกันรักษา หมู่บ้านไว้ เพราะเป็นสมบัติของสวรรค์

ไอเชิด มักมีความเห็นขัดแย้งกับ ไคต้า อยู่เป็นประจำ [...] การทะเลาะกันของพวกเขา กลายเป็นเรื่อง ปกติธรรมดา ที่ชาวบ้านไม่ถือเป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งนุรชานกับชียา มักจะเข้ามาเจรจาขอตกอยู่เป็นประจำ แต่ที่ไร้ผล จน คามู ต้องห้ามปรามไม่ให้นุรชานกับชียา ซึ่งเป็นลูกสาวและลูกชาย เข้าไปยุ่งกับพวกเขา ซึ่งพ่อ เผ่าเองก็เห็นใจทั้งสองฝ่ายว่า ไอเชิด เจตนาดีต่อพวกเขามาตลอด ส่วน ไคต้า มีตำแหน่งเป็นผู้นำ ก็ ย่อมต้องรับผิดชอบลูกบ้าน มิให้ถูกทำร้ายจากพวกของ โตรโก ที่มักมากอยรังควานขู่เข็ญต่างๆ นานา ถ้ามี ชาวบ้านคนใดขัดขึ้น ก็จะถูกกลั่นแกล้งอย่างไม่เป็นธรรม ไคต้า ต้องการสงบศึกอยู่อย่างนี้ดีกว่าจะไปเปิดศึก กับผู้ที่มีอำนาจแข็งแรงกว่า เพราะเธอเองก็ยังมีลูกสาวที่ต้องคอยดูแล แต่เธอก็ให้คำตอบแก่ไอเชิดไม่ได้ว่า ต่อไปในอนาคตข้างหน้าจะทำอย่างไร กับคนในหมู่บ้านที่ถูกเอาเปรียบเช่นนี้ จะปล่อยให้มันเป็นอย่างนี้ต่อไป หรือ

แม้ว่าไอเชิดจะเคยผ่านศึกสงครามมาแล้วเมื่อ 20 ปีก่อน แต่เขาก็ไม่ต้องการเห็นการรบกัน เพราะมีแต่

ความสูญเสีย นั่นคือสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขามาอยู่ที่นี่ เขาไปรบเพียงศึกเดียว ก็จำต้องหนีทัพมาหลบซ่อนอยู่ที่หมู่บ้านนี้ แต่แล้วความอยุติธรรม และความโหดร้ายของผู้บุกรุก ไม่อาจทำให้เขานิ่งดูตายได้ เพราะเขารักที่นี่ ที่เหมือนบ้านของเขา และชาวบ้านก็รักเขาในฐานะสมาชิกผู้ใหญ่คนหนึ่งของหมู่บ้าน ถัดจากพ่อเฒ่าคามู

การสู้รบกับผู้บุกรุกเป็นเรื่องใหญ่ เพราะผู้บุกรุกมีทั้งอาวุธและเครื่องจักรกลที่เหนือกว่าพวกชาวบ้าน ซึ่งมีแต่ดาบ หน้าไม้ และอาวุธพื้นบ้านเพียงเพื่อบังคับตัวและล่าสัตว์ ชาวบ้านส่วนใหญ่เชื่อฟัง ไคต้า มีเพียงไม่กี่คนที่และเห็นด้วยกับไอเซิล ในจำนวนนั้น มี **อาเรน** และเพื่อนๆ รวมอยู่ด้วย อาเรน เป็นเด็กหนุ่มผู้รักอิสระ ความยุติธรรม รักการต่อสู้ และเสียงดนตรี บ้านของเขากับเพื่อนๆ ยังคงอยู่อีกฝั่งหนึ่งของหมู่บ้าน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับบ้านของไอเซิล และเป็นที่แคบที่สุดของแม่น้ำ และจุดตรงหน้าบ้านของไอเซิล คือจุดเริ่มต้นของการก่อสร้างสะพานไปเชื่อมอีกฝั่งหนึ่ง เขาเห็นด้วยกับไอเซิลทุกอย่าง แต่ก็ยังหาทางออกไม่ได้ว่า จะทำอย่างไรให้ชาวบ้านเลิกกลัว โครโก และยอมเลิกเป็นทาสของมัน

จุดหักเห 1: (main plot point 1st)

วันหนึ่ง นูร์ซาน กับ ชียา ช้ามไปอีกฝั่งเห็น ไอเซิล กับ อาเรนและเพื่อนๆ ชุมนุมฝึกซ้อมต่อสู้กันในป่า ที่รู้สึกไม่สบายใจ ชียา เห็นภาพความล่มสลายของหมู่บ้าน แต่ไม่ได้เล่าให้พี่ชายฟัง

ที่ประชุมใหญ่ในมหานคร มีรายงานจากสัญญาณดาวเทียม ปรากฏมีแร่ทองคำอยู่ใต้ภูเขาเป็นจำนวนมาก มันอยู่ในตำแหน่งของหมู่บ้านหินฟ้าพอลติ สร้างความพึงพอใจให้แก่ เทอรอน เป็นอันมาก และเป็นเหตุให้เขาต้องทำอะไรบางอย่างกับโครงการของเขา

โครโก เห็นว่าพวกชาวบ้านเริ่มไม่เชื่อฟังตน จึงจับ มีนา และเด็กคนอื่นๆ ไปเป็นตัวประกัน เพื่อแลกเปลี่ยนที่ต้องการให้พ่อแม่เด็กและชาวบ้านคนอื่นๆ ช่วยกันสร้างสะพานของเขาให้เสร็จตามกำหนด ไคต้า มาขอให้ ไอเซิล ช่วยลูกสาวที่ถูกจับตัวไป

องค์ 2 ดำเนินเรื่อง (เวลา ... นาที. จำนวน... ตอน)

ไอเซิล กับ นูร์ซาน จึงตามไปสืบดู และรู้ว่า มีนา ถูกจับไปกักตัวอยู่ที่บ้านหลังหนึ่งริมแม่น้ำ พร้อมกับพวกเด็กคนอื่นๆ ไอเซิล กับ นูร์ซาน และชาวบ้านที่ไว้อีก 2-3 คน จึงวางแผนไปช่วยชิงตัว มีนา ด้วยการลอบลงเรือของลูกน้องโครโกลำหนึ่ง แล้วข้ามแม่น้ำ ยึดเรือขับไปรับเอา มีนา และพวกเด็กๆ ที่บ้านหลังนั้น ขณะพาเด็กๆ มาที่เรือลำนั้น ก็ถูกลูกน้องโครโกไล่กวาดตาม ยิ่งไล่หลังมา เรือถูกโจมตีอย่างหนัก เห็นท่าจะไปไม่รอด ไอเซิล จึงตัดสินใจให้นูร์ซานพาพวกเด็กๆ หนีไปอีกทางหนึ่ง ส่วนเขาจะเป็นตัวล่อให้พวกของโครโกหลงไปอีกทาง เมื่อตกลงตามแผน เขาจึงหันหัวเรือเข้าฝั่ง รอจนนูร์ซานพาพวกเด็กๆ หนีรอดไปได้ ส่วนเขาก็หนีไปอีกทาง พวกของโครโกแบ่งคนออกติดตามทั้งสองทาง

โครโก โกรธพวกชาวบ้านมาก จึงพาสมุนของตนไปทำลายข้าวของในหมู่บ้าน โครซัดขวางก็ถูกทำร้ายและยิง จนชาวบ้านได้รับบาดเจ็บไปหลายคน คามู บอกให้ไคต้า หนีเอาตัวรอดไปก่อน แล้วค่อยมากู้คืนหมู่บ้านภายหลัง ผู้นำต้องปลอดภัย และบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงลูกสาว ไอเซิล คงช่วยไว้ได้แน่ ส่วนเขาจะร่วมต้านทานกำลังศัตรูไว้ให้

นุรชาน พา มิน่า และพวกเด็กๆ กลับคืนมาที่หมู่บ้าน ในระหว่างมีการบุกทำลายข้าวของในหมู่บ้าน แต่ ไอเซิล เป็นห่วงชาวบ้านจะได้รับความเดือดร้อน จึงกลับมาที่หมู่บ้านอีกครั้งและเห็นเหตุความวุ่นวาย เขาพยายามจะช่วยนุรชานและพวกเด็กๆ ให้หนีต่อไป แต่พวกของ ไคโก มีจำนวนมากและมีอาวุธดีกว่า ซึ่งพวกของตนมีแค่ธนู และดาบ นุรชานและพวกเด็กๆ จึงถูกไคโกจับได้อีกครั้งหนึ่ง ขณะที่ ไคด้า พยายามจะเข้าพบลูก แต่ ไอเซิล กันไว้ก่อน เกรงว่าจะเป็นอันตราย และไม่ต้องการให้ ไคด้า เป็นกังวลเรื่องลูก จึงโกหกไปว่า นุรชานและอาเรน พาพวกเด็กๆ หนีไปได้แล้ว ขอให้เธอหนีเอาตัวรอดไปก่อน และ ไอเซิล ก็จะหนีไปอีกทาง เมื่อเหตุการณ์สงบลงแล้วค่อยกลับมาเจอกัน

ไคด้า ตกลง จึงหนีไปอีกทาง ส่วนไอเซิล ก็หนีไปอีกทาง

ไอเซิล ล่องลอยคอในลำธารน้ำ หลบหนีการตามล่าของพวกไคโก เป็นเวลานานจนมีดคำ หลุดลงเข้าไปในสถานที่แห่งหนึ่ง เป็นป่าสนหนา ที่ปกคลุมไปด้วยความมืดแต่จะสว่างเรืองแสงในจุดที่ต้องการเห็น มันสวยงามมากจนบรรยายไม่ถูก คนและสัตว์กินดินเป็นอาหาร ไม่มีภาษาพูด มีแต่ภาษาใจ คิดสื่อสารกันทางใจ เขาเดินเข้าไปในป่าเปลี่ยวๆ ก็พบเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง หน้าตาสะสวยคล้ายๆ ชียา เขาารู้สึกว่ารู้จักกับเด็กคนมาก่อน เขากำลังจะเข้าไปทัก แต่เธอไม่รู้จักรู้จักเขา พอจะเอ่ยปากถามกลับไม่ได้ยินเสียงของตัวเอง แต่จะรู้สึกเหมือนมีเสียงสื่อความหมายบางอย่างออกมา เด็กผู้หญิงจึงเล่าเรื่องราวของที่นี่ให้ฟัง สถานที่แห่งนี้ไม่มีเวลา ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต เธออยู่ที่นี่มานานเท่าไรแล้วก็ไม่รู้ และขอให้ ไอเซิล กินดินนั้นเข้าไป แล้วเขาจะลืมนเรื่องราวทั้งหมด ไอเซิล จึงกินดินนั้นเข้าไป เขากลายร่างเป็นเด็กหนุ่ม อายุ 17 ปี หน้าตาดูคล้าย นุรชาน แต่เขาไม่เห็นใบหน้าของตัวเองที่เปลี่ยนไป เด็กหญิงพูดอีกว่า สรรพสิ่งที่ไม่มีชื่อเรียก และตัวเธอเองก็ไม่ได้รู้ด้วยซ้ำไปว่า เธอชื่ออะไร พอถามชื่อของ ไอเซิล ไอเซิลในร่างของคนหนุ่ม ก็บอกไม่ได้เช่นกัน

ไอเซิล เรียนรู้จิตของตัวเอง รู้ความต้องการ รู้ที่จะอ่านใจคนอื่น รู้ที่จะผ่อนปรนตนเองและคนอื่น ๆ รู้ที่จะขจัดสิ่งชั่วร้ายในใจออกไป

แต่ก็มีสิ่งประหลาดเกิดขึ้นแก่เขา คือ เขาจะฝันเห็นกลุ่มคนทาสที่เป็นพวกชาวบ้านในหมู่บ้านดินฟ้า ถูกรังแกข่มเหงจากนายทาส จนชาวบ้านกลุ่มหนึ่งทนไม่ได้ ลุกขึ้นต่อสู้ ทำให้คนอื่นๆ ลุกขึ้นต่อสู้ด้วย แต่พอลูกนายทาสข่มขู่หนักเข้า อ้างความปละศรัย สวัสดิการ อ้างอำนาจฟ้าดิน อ้างวิบากกรรม ทำให้ชาวบ้านบางพวกล้มเลิกการต่อสู้ ในที่สุดพวกชาวบ้านก็ถูกนำตัวไปเป็นทาสเหมือนเดิม

เขาตื่นขึ้น เล่าภาพฝันให้เด็กหญิงฟัง เธอเองก็ประหลาดใจที่เห็นภาพนิมิตเดียวกันกับสิ่งที่เขาเห็น จึงตกลงกันว่า จะออกจากที่นี่เพื่อไปช่วยพวกเขา แต่จะไปอย่างไรละ ไอเซิล คิดได้ว่า เขาเข้ามาทางน้ำ ก็ต้องออกไปทางน้ำเช่นกัน ทั้งสองจึงตัดสินใจ เดินทางช่องโหล่งน้ำในป่า จนกระทั่งพบ จึงตัดสินใจกระโดดลงไป

.....

เช้าวันนี้ นุรชาน กับ ชียา โผล่จากผิวน้ำที่ริมฝั่งแม่น้ำกลางหมู่บ้าน หัวเราะดีใจ แล้วมองขึ้นไปบนฝั่งสบตา กับ ไอเซิล[...] ไอเซิล มักมีความเห็นขัดแย้งกับ ไคด้า อยู่เป็นประจำ[...] เขากำลังจะเอ่ยปากทะเลาะกับ ไคด้า ก่อนอาหารเช้า ทั้งสองรู้สึกวุ่นวายไม่น่าจะทะเลาะกัน เพราะทะเลาะกันทีไร ก็มีแต่เรื่องเก่าๆ วุ่นวายซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย ระหว่างนั้น นุรชานกับชียาเพิ่งขึ้นมาจากน้ำ ก็เข้ามาเสริมในสิ่งที่พวกเขาคิดเหมือนอ่าน

ความคิดของ ไอเชิลกับไคต้าได้ และแนะนำว่า ขอให้พวกเขาเข้าใจกัน การทะเลาะกันไม่มีประโยชน์ เพราะพวกเขาทั้งสองยังมีสิ่งที่ต้องทำอีกเยอะ เพื่อกอบกู้อิสรภาพของพวกเขาชาวบ้าน มีบทเรียนเก่าๆ ที่ต้องศึกษาหาทางเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ไปให้ได้ ขอให้นึกถึงความหวังของนายบ้านคนก่อนๆ ที่ต้องการเห็นสะพานหินของหมู่บ้านเสร็จไวๆ ... ตอนนี้ นูร์ซานกับชียา พุคมากที่สุด จนไอเชิล กับ ไคต้า รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งเดียวกันกับความคิดของตน

จุดหักเห 2: (main plot point 2nd)

ในระหว่างการสนทนา อาเรน มาบอกว่า มีนาหายตัวไป ทำให้ ไคต้าเป็นห่วงลูกสาวมาก จึงขอร้องให้ ไอเชิล ช่วยออกตามหา ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรในตอนนี้ ก็มีเสียงของโครโก ประกาศไปทั้งหมู่บ้านว่าพวกเขาได้จับพวกเด็กๆ รวมทั้งลูกสาวของหัวหน้าหมู่บ้านไว้แล้ว ขอให้พวกเขาวางใจเชื่อฟัง และรีบช่วยกันสร้างสะพานใหม่ให้เสร็จตามกำหนด ส่วนพวกเด็กๆ ไม่ต้องเป็นห่วง โครโก จะเลี้ยงดูเป็นอย่างดี จนกว่าพ่อแม่ของเด็กและพวกเขาวางใจจะสร้างสะพานให้เสร็จ สะพานปูนเสร็จเมื่อไร พวกเด็กๆ ของพวกเขา ก็จะได้รับอิสรภาพทันที

เมื่อโครโกไปแล้ว ไอเชิล กับ ไคต้า จึงเรียกประชุมลูกบ้านอย่างลับๆ ขอร้องให้ช่วยกันลุกขึ้นกอบกู้อิสรภาพของหมู่บ้าน มิให้ตกเป็นเครื่องมือของพวกโครโก ขอให้พวกเขาวางใจถึงคำสั่งของนายบ้านบรรพบุรุษรุ่นก่อนๆ ที่ฝากความหวังไว้แก่คนรุ่นหลัง ที่จะช่วยกันสร้างสะพานหินให้แล้วเสร็จ ไอเชิลกับไคต้า จึงจัดแบ่งหน้าที่กับพวกเขาวางใจที่ใจกล้าและมีฝีมือ หากอาวุธเท่าที่มี อาศัยความได้เปรียบในเชิงพื้นที่ เพราะพวกเขาชำนาญในพื้นที่มากกว่าพวกคนคุมทาสของโครโก และแบ่งหน้าที่กัน กลุ่มหนึ่งยึดเรือ กลุ่มหนึ่งยึดเครื่องจักร กลุ่มของอาเรนอาศัยคลังอาวุธ งานนี้เป็นงานใหญ่ ไอเชิล ต้องการให้ ไคต้า เป็นผู้นำในการปฏิวัติในฐานะผู้นำหมู่บ้าน และเป็นลูกสาวที่กล้าหาญคนเดียวของบรรพบุรุษของพวกเขา

เหตุการณ์จุดสูงสุดของเรื่อง (climax):

ไอเชิล กับ นูร์ซาน และชาวบ้านที่ไวใจอีก 2-3 คน ยึดเรือยนต์ลำหนึ่งของโครโก ฆ่าคนของโครโกตายไปหลายคน เว้นแต่พวกที่โดนน้ำหนีไปได้ เขาควบคุมเรือไปยังที่ซ่อนของพวกเขา

ในขณะที่พวกเขาวางใจอีกสองกลุ่ม เข้ายึดเครื่องจักร และอาเรนกับพวกยึดคลังอาวุธไว้ได้ท่ามกลางการต่อสู้อย่างดุเดือดและห้าวหาญ แม้จะสูญเสียชีวิตไปหลายคน แต่ก็ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งความมุ่งมั่นของพวกเขาได้

ไอเชิล กับ นูร์ซาน ช่วย มีนา และ พวกเด็กๆ ขึ้นเรือจนหมดทุกคนแล้วออกเรือ ขณะที่มีความเสี่ยงป็นจากเรือของโครโกยิงไล่หลังตามมา อาเรน บังคับเรือหนีถึกระแสน้ำ แต่เรือถูกโจมตีหนักเกินไป นูร์ซานปรึกษากับไอเชิลว่าจะแก้ไขสถานการณ์อย่างไรดี ไอเชิลแนะนำว่า จะเอาเรือเข้าฝั่งแล้วให้นูร์ซาน พาพวกเด็กๆ หนีไป ส่วนเขาจะเป็นตัวล่อพวกของโครโกให้หลงทาง แต่ยังไม่ได้อะไร อาเรน กับ ชียา ขับเรือเร็วมาถึงพอตี และช่วยยิงสกัดเรือของโครโกไว้ให้ พอขึ้นมาถึงเรือใหญ่ อาเรนก็ส่งอาวุธที่ยึดมาได้ส่วนหนึ่งให้นูร์ซาน บอกว่าไม่อยากให้ไอเชิลทำตามแผนที่คิดไว้ เขาคิดว่าเรื่องมันจะไม่เป็นไปตามแผน ให้ส่งพวกเด็กๆ ขึ้นเรือของอาเรนหนีไปก่อน เขาพูดราวกับว่ารู้เห็นเหตุการณ์อนาคตล่วงหน้า สร้างความประหลาดใจให้แก่ไอ

เชิดมาก ทำให้ไอเชิดสงสัยว่าอะไรเป็นจริงอะไรไม่จริง เหมือนภาพนิมิตของเขาตอนที่หลุดเข้าไปในแดน
สนธยา ... นูร์ซาน ตะโกนย่ำ ให้ไอเชิดรีบพาเด็กๆ ลงเรือของอาเรนหนีไป ก่อนที่จะถูกยิงจมไปทั้งลำ

ไอเชิด จึงตัดสินใจ ส่งมิน่าและพวกเด็กๆ ลงเรือไปกับอาเรน เพื่อพาหนีไป ส่วนเขากับนูร์ซาน ยังมี
ภาระที่ต้องสะสางกับโครโกต่อไป แต่ตอนนี้เขาจะยิงสกัดเรือของโครโกไว้ให้ เพื่อเปิดทางให้อาเรนพาพวก
เด็กๆ หนีไป

องค์ 3 สรุปท้ายเรื่อง (เวลา ... นาที)

อาเรน และ ชียา พาพวกเด็กๆ หนีรอดไปได้ ในขณะที่เรือของโครโกถูกยิงจมกลางแม่น้ำ ไอเชิด กับ
นูร์ซาน พากันกลับไปหมู่บ้าน เมื่อไปถึง ก็พบสภาพของบ้านเรือนที่พังยับเยิน จากการต่อสู้อย่างห้าวหาญ
ของหน่วยกล้าตายของพวกหนุ่มๆ คามุ กับ ไคต้า ออกมารับ ไอเชิด กับ นูร์ซาน และกล่าวขอบคุณทุกๆ คน
ที่ช่วยกันกู้หมู่บ้านนี้ได้สำเร็จ ไคต้า จับพวกของโครโกมัดไว้ได้ราว 50 คน และตกลงกันว่าจะใช้ให้พวกมัน
ชดใช้กรรม ด้วยการช่วยบูรณะหมู่บ้าน และจากนั้นก็ให้พวกมันร่วมกับพวกชาวบ้านก่อสร้างสะพานหิน
ต่อให้เสร็จเช่นกัน

ในระหว่างก่อสร้างสะพาน คามุ ถามหา นูร์ซานกับชียา ว่าหายไปไหน แต่ก็ไม่มีใครตอบได้ว่าสองคน
นั้นหายตัวไปไหน จะมีก็แต่เพียง ไอเชิด กับ ไคต้าเท่านั้นที่รู้

เวลาผ่านไป 10 ปี สะพานหินที่เสร็จสมบูรณ์ ไอเชิด ขราลงนิตหนึ่ง ไคต้า ก็เช่นกัน แต่พวกเขามี
สุขภาพดีกันทุกคน นั่งมองความสำเร็จที่สร้างสะพานได้เสร็จตามอุดมการณ์ พวกเขายิ้มและหัวเราะให้กัน
และกัน เมื่อเห็น มิน่า ซึ่งบัดนี้โตเป็นสาวสวย เดินข้ามสะพานจากฝั่งตรงข้าม คู่กับอาเรน ซึ่งกลายเป็นหนุ่ม
ใหญ่ของหมู่บ้านไปแล้ว

แต่ไอเชิด กับ ไคต้า ก็ยังระลึกถึง นูร์ซานกับชียา และบันทึกชื่อพวกเขาไว้บนสะพานร่วมกับวีรชนคน
อื่นๆ ด้วย.

จบบริบูรณ์.

คำอธิบายประกอบ จาก และ เรื่อง (mise-en-scene)

เพลงประกอบภาพยนตร์

...

ตัวละคร (specification ID. character)

ไอเชิด (Iserl) หนุ่มใหญ่ อายุ 47 ผู้มีอุดมการณ์ เจ้าความคิด มีภาระมาก จึงหาเมียไม่ได้

ไคต้า (Kaida) ผู้นำหมู่บ้าน เป็นหญิงหม้าย อายุ 38 มีลูกสาวชื่อ มิน่า อายุ 10 ขวบ

อาเรน (Aren) หนุ่มน้อยผู้กล้าหาญ อายุ 17 รักอิสระ ความยุติธรรม การต่อสู้ และดนตรี เป็นคนมีน้ำใจ จึงมีเพื่อนเยอะ คนสำคัญ เช่น อาร์เนฟ, โวลยา, เนน

มิน่า (Mena) เด็กหญิง 10 ขวบ ฉลาด อ่อนหวาน เป็นขวัญใจของคนทั้งหมู่บ้าน

นุร์ซาน (Nursan) เด็กหนุ่มผู้มีจิตหายใจคนอื่นได้ เป็นลูกชายของ คามุ และเป็นพี่ชายของ ซิยา

ซิยา (Siya) น้องสาวของ นุร์ซาน เป็นเด็กหญิงรุ่นเดียวกับ มิน่า เป็นผู้หยั่งรู้มีตาทิพย์ เห็นภาพอนาคต และมีลักษณะหัวหาญเหมือนเด็กชาย

คามุ (Kamu) พ่อของ นุร์ซาน และ ซิยา เป็นชายชราที่ชาวบ้านให้การเคารพนับถือมาก

โดรโก (Drogo) นายทาส ผู้ควบคุมคนงานก่อสร้างสะพาน คนสนิทของ เทอรอน มีใจคอโหดเหี้ยม มีสมุนมากมาย

เทอรอน (Teron) นักธุรกิจข้ามชาติ ที่ต้องการยึดหมู่บ้านหินฟ้า ทำเหมืองทองคำและทองเทียม

หมู่บ้านหินฟ้า เป็นหมู่บ้านโบราณ ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำที่คดเคี้ยว ในหุบเขาซึ่งมีทิวทัศน์รอบๆ สวยงาม เป็นหมู่บ้านขนาดเล็ก มีจำนวนหลังคาเรือนราว 200 หลังคาเรือน ตั้งอยู่ทั้งสองฝั่งแม่น้ำ เส้นทางเข้าออกหมู่บ้านค่อนข้างลำบาก ชาวบ้านส่วนใหญ่มีอาชีพทำประมง ทำฟืนไว้ มีฐานะพอเพียง ซึ่งพื้นที่การประกอบอาชีพ กับตัวหมู่บ้านอยู่คนละฝั่งแม่น้ำ หมู่บ้านหินฟ้า มีหัวหน้าหมู่บ้านเป็นผู้หญิง ชื่อ ไคต้า ซึ่งเป็นลูกสาวของนายบ้านคนก่อนที่ชาวบ้านเคารพศรัทธา เมื่อสามสิบปีก่อน นายบ้านคนนั้นรับช่วงต่อในการดูแลบริหารหมู่บ้านมาจากบรรพบุรุษ เขามีโครงการสำคัญที่ผู้นำรุ่นหลังพร้อมขานรับต่อกันมา คือการสร้างสะพานหินข้ามแม่น้ำ ให้แล้วเสร็จ จะปีก็ไม่อาจรู้ได้ ต่อมา มีพ่อค้าต่างชาติผู้หนึ่งต้องการสร้างสะพานที่ทันสมัยเป็นสะพานคอนกรีต เพื่อต้องการทำเหมืองทองคำและการทองเทียม จึงใช้อำนาจเถื่อนบังคับขู่脅ให้พวกชาวบ้าน ล้มเลิกการสร้างสะพานหินของพวกเขา แล้วเอาแรงงานมาสร้างสะพานให้พวกตน ด้วยการแลกเปลี่ยนค่าแรงที่ถูกแสนถูก

เหตุการณ์การดำเนินเรื่องที่ยาวนานถึงสองชั่วโมงครึ่ง (150 นาที) เพราะต้องการนำเสนอภาพทิวทัศน์ที่สวยงาม และวิถีชีวิตอันอบอุ่นของคนในหมู่บ้านหินฟ้า ตัดกับภาพอันตรายของนายทาสที่มีความยุ่งยากในการสร้างสะพานคอนกรีต ซึ่งมันยากลำบากในการขนส่งวัสดุอุปกรณ์ การคมนาคมขนส่งระหว่างหมู่บ้านกับโลกภายนอกนั้น เป็นไปด้วยความยากลำบากมาก หากต้องใช้ความยากลำบากเช่นนั้น ไปสร้างสะพานหินน่าจะคุ้มค่ากว่ากัน เพราะการขนหินไปทำสะพานหินนั้นง่ายกว่าแม้จะต้องอาศัยระยะเวลาก็ตาม ด้วยเหตุนี้เอง ที่ผู้นำหมู่บ้านจึงวางแผนสร้างสะพานของพวกเขาไว้อย่างยาวนานมากกว่าสองสามอายุคน

แรงบันดาลใจที่คิดเรื่องนี้:

มาจากความฝันลึกลับๆ (ฝันกลางวัน) ที่จริงเคยฝันเป็นเรื่องราวแบบนี้มาหลายครั้ง แต่จับความไม่ได้ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่ชัดเจนกว่าทุกครั้ง โดยเฉพาะภาพของฉลามันทั้งสวยงาม และโหดร้ายพอๆ กัน จึงต้องรีบตื่นขึ้นมาเขียนและเรียบเรียงให้เสร็จภายในระยะเวลา 3 ชั่วโมง.

20 มิถุนายน 2556